

ikke have stemt for Afforden. Thi disse have ikke saaledes som den Kreditor, der eftergiver Gjælden, afgivet en Villieserklæring, som tilfigter at forandre det oprindelige Retsforhold. For deres Bedkommende maa man sige, at Regresrettens Fortabelse skyldes faktisk Forhold, for hvilke Kreditor ikke kan bære Ansvaret, og en Kreditor, som ikke har stemt for Afforden, maa derfor kunne holde sig til Forloveren lige saa godt, som f. Ex. den Kreditor, der har meldt sin Fordring i Skyldnerens Dødsbo, naar dette derefter sluttet som insolvent. Spørgsmaalet kan saaledes ialtfald kun være dette: hvor de Fordringshavere, der have stemt for Afforden, miste deres Tiltale til Forloverne? Men selv med Hensyn til saadanne Fordringshavere vil vistnok Analogien med Eftergivelse være aldeles ubesøiet og sribende mod den Maade, hvorpaa Tvangsafforden opfattes i de Lande, hvorfra dette Institut er hentet. Afforden kan ikke betragtes som en Eftergivelse, men maa opfattes som den Ordning, hvorved Fordringshavere opnaa den efter Omstændighederne størst mulige Dækning af deres Krav. Den er saaledes ogsaa i Forloverens Interesse, og den Kreditor, der stemmer for Afford, bør derfor ikke af denne Grund miste sin Tiltale til Forloveren. Hvis man vilde opstille en modsat Regel, vilde man i mange Tilfælde nødsage de med Forloverne forsynede Fordringshavere til ikke at stemme for Afforden, naar de ikke kunde opnaa Forloverens Samtykke til denne; thi i Regelen vil ingen Kreditor kunne være tjent med Afford, naar den skal medføre, at han mister sin Tiltale til Forloveren. Herved vilde der for det Første lægges betydelige Hindringer i Veien for Opnaaelsen af Afforder, og det Hindringer, som vilde være af stor praktisk Betydning. Thi i næsten alle Handelsboer forekommer der Bepælskrav, og ved disse er netop det her omhandlede Forhold tilstede. Hvis man her vilde opstille en Regel, som nødsagede Bepælsieren til at indhente Samtykke til Afforden fra alle de Garanter, mod hvilke han vilde bevare sin Bepælsregres, saa vilde mangen Bepælsier finde sig foranlediget til at stemme mod Afforden, eller dog ikke at stemme for den, alene af den Grund, at han ikke ønskede at underkaste sig den med at underhandle

med Garanterne forbundne Uleilighed. Men dernæst maa det bemærkes, at man ved at opstille en Regel, som i de fleste Tilfælde vil gjøre det nødvendigt for Kreditor, forinden han stemmer for Afforden, at indhente Forloverens Samtykke, og som altsaa i Virkeligheden tillægger denne et Veto, vistnok vilde handle ganske mod, hvad Retsforholdets Natur tilfiger. Man vilde faktisk med Hensyn til Spørgsmaal om Afford stille Kreditor og Forlover lige, skjøndt deres retlige Stilling er høist forskjellig, idet Kreditor har en virkelig, aktuel Interesse, Forloveren en blot mulig, som maatte aldrig bliver virkelig, idet det ikke er givet, at Forloveren vil være istand til nogenstunde at indfri Fordringen og saaledes opfylde Betingelsen for, at hans Regreskrav mod Skyldneren kan træde i Virksomhed. Netop af denne Grund bør der ikke tillægges hans Mening om Afforden nogen Betydning, thi det er i de Afstemmendes egen Interesse i Afforden, at man skal søge Garantien for, at deres Afstemning bliver fornuftig. Til det Anførte kommer endnu den Betragtning, at en Forlover ofte med Rimelighed vil kunne tænke sig, at Fordringshavere, først naar Udbyttet af Konkursbehandlingen af Skyldnerens Bo foreligger, vil holde sig til ham; i saadanne Tilfælde vilde det være et naturligt Dnske hos ham at faa det Tidspunkt, da Konkursbehandlings Resultat kommer til at foreligge, studt saa langt ud i Tiden som muligt, og alene af denne Grund vil han da kunne fristes til at stemme mod Afforden. Det Anførte har ledet til den i Forslagets § 112 opstillede Regel, som ogsaa findes i fremmede Konkurslove. Imod denne Regel kunde man nu indvende, at den fører til lignende Mistligheder, som den her bestridte Ordning, idet den nemlig tilsteder, at en Kreditor kan komme til med fuld Frihed at afstemme over Affordforslaget, skjøndt han har en Forlover, som han ertjender for fuldkommen vederhæftig, og skjøndt han saaledes selv i Virkeligheden er aldeles uinteresseret i Affordens Indhold, hvilket alene vil faa Betydning for Forloveren, naar denne har indfriet Fordringen. Efter Forslagets Ordning, kan man sige, offerer man saaledes, om end